GS 1353

Wilhelm och Emma.

Den sköna Emma tröstlös låg;
odräglig war deß smärta,
då hon sig öfwergifwen såg
af den hon skänkt sitt hjerta.

Hon sade: "Han mig swurit har
att ewigt trogen wara,
i morgon dock till kyrkan far,
att sig med Cloe para."

"Fast mången ann' begärat mig,
så walde jag dock denne;
mitt hjerta, som förklarat sig,
kan aldrig älska twenne."

"Ack Wilhelm! du den ende war,
som lärt mitt hjerta ömma;
fast trolös, har du det dock gwar,
jag kan dig aldrig glömma."

"Hwad är mitt brott? säg på hwad lag,
du mig till döden dömmer?
Jo! Cloe är mer rik än jag;
mån annat allt du glömmer."

"De ögon du så sköna fann,
du dömt att ständigt gråta;
de kinder, för hwars glans du brann,
att bli af tårar wåta."

Förtwiflad han till kistan lopp,
att sig på liket kasta,
med darrning i sin hela kropp,
till Emma sågs han hasta.

Han henne re'n i famnen höll;
när hjertat tycktes brista,
han gaf ett rop i det han föll,
det ropet war det sista.

Om bruden, som en trolös tog,
jag stort ej kan berätta;
hon sedan ensam hemåt drog,
wißt icke nöjd med detta.

Ett rum likwäl i Emmas graf,
nu Wilhelms lik fick taga,
se'n han så dyr försoning gaf,
lät man sig det behaga.

Så fick dock Emma sitt igen
i jordens dystra gömma;
Trolöse! Himlens wrede kän,
och huru han kan dömma.

I! som af oskuld gören lek,
af löften, och af eder,
wißt Wilhelms wälnad om Ert swek,
kan mycket säga Eder.

WESTERÅS, 1831,
L. R. BJÖRKBOMS BOKTRYCKERI.

"Min brudsång lär bli mörk och kall;
din grymhet och min smärta,
dock ingen annan hämna skall,
än just ditt eget hjerta."

"Till kyrkan skall min Wilhelm gå,
att med en ann' sig para;
men, mina wänner! lagen så,
att jag ock der får wara."

"När han ses komma med sin Brud
i ståt och prakt, må båda
uti sin hwita swepningsskrud
den swekna Emma skåda."

"Allt swartnar och förmörkar sig,
min Mor! jag tror mig höra
från grafwen ropas: Kom till mig:
Ja! Emma lär så göra."

"Jag ser, hwad kanske ingen ser,
sig englar kring mig swinga;
jag hör, och kanske ingen mer,
att alla klockor ringa."

Hon staplar nu: "Farwäl! Farwäl!"
sig matt åt wäggen wänder,
och snart sin ädla ömma själ
hon till sitt ursprung sänder.

Hon föll som blomman i sin wår,
den stormens ilar fällde;
deß wänner under suck och tår,
om hennes lik beställde.

Den näste dagen Wilhelm kom
till kyrkan brud att byta,
sen han de eder swurit om,
som han har wågat bryta.

Han kom så glad i prakt och ståt,
sin rika brud han ledde;
en hämnde-Gud dock ett försåt
dem, wäl förtjent beredde.

Näst Choret wid en öppen graf,
man fick en kista skåda.
deß lock i hast blef lyftadt af;
men Gud! hwad syn för båda.

Här Emma blek och andlös låg,
men wacker ännu' som dagen;
ej döden kunnat, som man såg,
här plåna ut behagen.

Här låg hon kall, en blomsterkrans
deß wackra hufwud prydde;
Förgät mig ej bland deßa fanns,
med fler, som nog betydde.

Stum och orörlig Wilhelm stod,
deß samwet grymt sig wäckte;
snart stelnadt wardt hans warma blod,
han sina ögon täckte.

I hast blef folket samlat här,
och alla gråto mycket;
de ropte: "Emma ligger der,
det Himla-Mästerstycket!"

"Hon som så skön och däjlig war,
dock föll i falskhets snara.
Se Wilhelm! hwad du wållat har!
för det skall du wißt swara."

Sorg, ånger, uppwäckt kärleksblygd
i Wilhelms bröst regera;
förbannad af sin fosterbygd
och af sig sjelf ännu' mera.